

De zesjarige ik

Hoofdstuk 1: For every end, there is a beginning

“Het gezeur over die sokken moet afgelopen zijn, anders komt papa jou weleens even doodmaken,” riep Frank.

“Ik vraag alleen om die paar sokken,” zei mijn moeder.

“Ja, en als papa jou doodmaakt, dan komen wij door jouw schuld in het kindertehuis.” Frank begon te huilen, doodsbang voor zijn moeder en een mogelijk toekomst in een kindertehuis.

“Dat zal niet gebeuren. Ik zal het netjes vragen op een briefje, dan hoeft papa daar niet boos over te worden, toch?”

Frank knikte instemmend.

Achteraf was dit niet het geval en had mijn moeder het verkeerd. Mijn vader werd toch boos, Frank was bang voor de dood van zijn moeder en om naar het tehuis te moeten. Iedere keer was het raak. Na ieder bezoek waren mijn broer en ik volledig van slag. Rare uitspraken tegenover mijn moeder. Acties die wij moesten uitvoeren van onze vader. Mijn moeder moest hier, als alleenstaande moeder, tegenop boksen. Alsof alleenstaand ouderschap nog niet zwaar genoeg was. Zij moest zorgen dat wij werden opgevoed, hoe moeilijk

het haar ook werd gemaakt. Telkens moest ze opnieuw beginnen en met alle geduld onze uitspraken en beledigingen verduren. Ik maak een diepe buiging voor deze vrouw. Zij heeft verschrikkelijke dingen moeten doorstaan.

Er is zo ontzettend veel gebeurd in mijn jeugd. Ikzelf heb aan veel van deze gebeurtenissen geen herinneringen. Toch geven deze gebeurtenissen een scherp beeld van waar ik vandaan kom. Wat er is gebeurd. En misschien zelfs wel waarom. Het zal duidelijk worden hoe mijn eerste levensjaren eruitzagen. Hoe de dingen om mij heen zich hebben ontwikkeld. Hoe ik alles heb moeten ondergaan zonder er direct invloed op te hebben. Dit eerste hoofdstuk gaat over de zware tijd die mijn moeder heeft gehad en de turbulente kindjaren van mijn broer en mij.